

Pierewaaien

*Belevissen van een
beginnende vogelaar*

Op de Zuidpier valt altijd wat te beleven. Behalve boven windkracht vijf, dan gaat het slot erop. Hek dicht, klaar. Maar verder... Wat is het toch een luxe dat wij als Amsterdamse vogelaars, op zich al rijk bedeed met soorten, op een half uurtje rijden ook nog eens een riant portie zee- en kustvogels voorgeschoteld krijgen. En nog veel meer dan dat, want hier kan in het najaar echt van álles opduiken.

De vaste pierewaaiers ken ik zo langzamerhand. De Paarse strandlopers, Drieteenstrandloperjes die op en tussen de basaltblokken gejaagd hun kostje bij elkaar prikken en *en groupe* opvliegen zodra ze de situatie niet meer vertrouwen. De overwinterende Kuifaalscholvers die er inmiddels een vaste stek veroverd hebben, de Steenlopers die doodleuk over het asfalt tussen de hengelaars-met-hun-brommertjes doorlopen. Ook Oeverpiepers, Eidereenden en Scholeksters zijn hier vaste wintergasten. De meeuwen sla ik even over, hoewel het een mooie plek is om Drieteenmeeuwen te zien, of een verdwaalde burgemeester.

Dan zijn er natuurlijk de échte aanwaaiers die zich pas na een fikse zuidwester laten zien. Zorg dus dat je erbij bent, als het hek weer open gaat. Roodkeelduikers, Zeekoeten en Alken zwemmen soms tot vlak aan de pier. Jan-van-Genten suizen door de lucht. Soms zijn ze ver, soms ongelofelijk dichtbij. Altijd ver zijn de Zwarte en Grote Zeeëenden, die in treintjes laag boven het water voorbijvliegen, altijd maar onderweg naar elders. Misschien moet ik daar ook maar eens heen.

Enfin, bij die pier was het dat ik in november een soort zag die ik hoog op mijn wensenlijst had staan, en die ik

daar écht niet verwacht had. Op een koude ochtend liepen we richting de pier. Het had voor het eerst flink gevoren, de vorstgrens lag bij Alkmaar. En dat merkte je aan de trek. Er vlogen massa's Vinken laag over zee, Grote Zaagbekken en hordes Kieviten trokken over. De struiken zaten barstensvol Groenlingen, en plots, daar, op de grens tussen strand en begroeiing, zat mijn eerste Strandleeuwerik. Best nog een forse vogel, z'n gele kop duidelijk zichtbaar in de zon. Prachtig. Deze vogel ging als mijn nieuwste lifer de boeken in, maar mocht helaas maar kort van die ereplek genieten.

Velduil! riep iemand.

Vanaf toen ging de tijd langzamer. Zo voelde het echt. Traag, majestueus, als een film in slow motion, vlogen niet één maar twee Velduilen laag boven het strand richting de zee. Een van hen was zo goed te keren bij de branding en vloog parallel aan de pier terug over het strand, heerlijk langzaam. Wat een belevenis. De brede bruine en dan witte vleugels, de trage vleugelslag, de priemende gele ogen, maar vooral de onverstoortbaarheid van de vogel maakten diepe indruk. Wij, vogelaars, stonden daar maar. We konden alleen maar kijken. Verder deden we er niet toe.

Groenling